RETTENS DOM (Femte Afdeling)

14. januar 2009 *

I sag T-162/06,

Kronoply GmbH & Co. KG, Heiligengrabe (Tyskland), ved avocats R. Nierer og L. Gordalla,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber først ved K. Gross og T. Scharf, derefter ved V. Kreuschitz, K. Gross og T. Scharf, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2006/262/EF af 21. september 2005 om Tysklands statsstøtte C 5/2004 (ex N 609/2003) til fordel for Kronoply (EUT 2006 L 94, s. 50),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne M. Prek og V. Ciucă,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. september 2008,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, Kronoply GmbH & Co. KG, er et tysk selskab, som fremstiller materialer af træ.

2 Den 28. januar 2000 indgav sagsøgeren en ansøgning til Investitionsbank des Landes Brandenburg (Land Brandenburgs investeringsbank, herefter »ILB«) om støtte på et beløb af 77 mio. tyske mark (DEM) (39,36 mio. EUR) til opførelse af en fabrik til fremstilling af OSB-plader (Oriented Strand Boards), hvortil de samlede omkostninger udgjorde 220 mio. DEM (112,5 mio. EUR).

3 Ved skrivelse af 22. december 2000 anmeldte Forbundsrepublikken Tyskland i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] (EFT L 83, s. 1) et projekt til Kommissionen vedrørende investeringsstøtte til fordel for sagsøgeren på et beløb af 77 mio. DEM til opførelse af en fabrik til fremstilling af OSB-plader, hvilket projekt er omfattet af de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter (EFT 1998 C 107, s. 7, herefter »de multisektorale rammebestemmelser«) i den version, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder. Denne anmeldelse blev registreret og behandlet af Kommissionen under nr. N 813/2000 (herefter »procedure N 813/2000«).

4 Den maksimale støtte, der kan tildeles i henhold til de mulitsektorale rammebestemmelser, fastsættes på grundlag af en beregning, hvorved flere parametre tages i betragtning, navnlig konkurrencefaktoren i den pågældende erhvervsgren (faktor T), med justeringskoefficienter på fire niveauer: 0,25, 0,5, 0,75 og 1. I det foreliggende tilfælde anmeldte Forbundsrepublikken Tyskland indledningsvist projektet med en faktor T på 1, som svarer til et projekt, som ingen negativ virkning har på konkurrencen.

5 Efter en skriftveksling med Kommissionen ændrede Forbundsrepublikken Tyskland den 19. juni 2001 sin anmeldelse med hensyn til støtteintensiteten. Den meddelte bl.a. Kommissionen, at den »[havde] besluttet at nedsætte den anmeldte konkurrencefaktor fra 1 til 0,75«. En faktor T på 0,75 finder anvendelse på projekter, der medfører en kapacitetsudvidelse i en erhvervsgren med strukturbestemt overkapacitet og/eller et vigende marked. Ved anvendelsen af en faktor T på 0,75 blev støtteintensiteten nedsat

fra 35% til 31,5%, dvs. et samlet støttebeløb på 69,3 mio. DEM (35,43 mio. EUR), i stedet for de 77 mio. DEM (39,36 mio. EUR), der oprindeligt blev anmeldt.

6 Den 3. juli 2001 vedtog Kommissionen i medfør af artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 en beslutning om ikke at gøre indsigelser mod tildelingen af støtten. Beslutningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 11. august samme år (EFT C 226, s. 14).

7 Ved skrivelse af 3. januar 2002 indgav Forbundsrepublikken Tyskland en anmodning om ændring af Kommissionens beslutning af 3. juli 2001 med den begrundelse, at det pågældende marked ikke kunne anses for at være vigende, således at en faktor T på 1 skulle finde anvendelse, og således at den tilladte støtteintensitet skulle forhøjes fra 31,5% til 35% af omkostningerne til den støtteberettigede investering.

8 Ved skrivelse af 5. februar 2002 afviste Kommissionen at ændre beslutningen af 3. juli 2001 med den begrundelse, at støtten var blevet bedømt på grundlag af en korrekt beregning af alle de kriterier, som finder anvendelse.

9 Sagsøgeren anså denne skrivelse for en kommissionsbeslutning og indgav søgsmål med påstand om annullation heraf. Sagen blev afvist af Retten ved kendelse af 5. november 2003, Kronoply mod Kommissionen (sag T-130/02, Sml. II, s. 4857), idet der ikke forelå en anfægtelig retsakt.

10 Ved skrivelse af 22. december 2003 anmeldte Forbundsrepublikken Tyskland til Kommissionen, at den havde til hensigt at tildele sagsøgeren en investeringsstøtte på 3 936 947 EUR i henhold til de multisektorale rammebestemmelser. Denne støtte blev registreret under nr. N 609/03.

11 Ved skrivelse af 18. februar 2004 underrettede Kommissionen Forbundsrepublikken Tyskland om, at den havde besluttet at indlede den i artikel 88, stk. 2, EF fastsatte procedure, da den var alvorligt i tvivl om tilskyndelseseffekten og nødvendigheden af den yderligere anmeldte støtte.

12 Efter modtagelsen af bemærkninger fra Forbundsrepublikken Tyskland og sagsøgeren vedtog Kommissionen den 21. september 2005 beslutning 2006/262/EF om Tysklands statsstøtte C 5/2004 (ex N 609/2003) til fordel for Kronoply (EUT 2006 L 94, s. 50, herefter »beslutningen«).

13 Betragtning 42 til beslutningen har følgende ordlyd:

»Kommissionen konkluderer, at den anmeldte støtte udgør statsstøtte i den i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, anførte betydning. Da denne støtte hverken har tilskyndelseseffekt eller er nødvendig, finder undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 eller 3, ikke anvendelse. Denne støtte er således en ulovlig driftsstøtte og kan ikke ydes.«

14 Beslutningens artikel 1 er affattet således:

»Den af Tyskland påtænkte statsstøtte til fordel for Kronoply […], som er anmeldt under nr. N 609/2003, er uforenelig med fællesmarkedet.

Støtten kan derfor ikke ydes.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juni 2006 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 3. september 2008.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

19 Sagsøgeren har gjort fem anbringender gældende til støtte for sit søgsmål. For det første vedrørende tilsidesættelsen af artikel 253 EF, for det andet vedrørende tilsidesættelsen af bestemmelserne i forordning nr. 659/1999 og for det tredje vedrørende tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 3, litra a) og c), EF, af artikel 88 EF og af retningslinjer

for statsstøtte med regionalt sigte (EFT 1998 C 74, s. 9, herefter »retningslinjerne«). For det fjerde, at Kommissionen har gjort sig skyldig i åbenbare fejl ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, og for det femte, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og udøvet magtfordrejning.

Om det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af artikel 253 EF

Parternes argumenter

20 Sagsøgeren har gjort gældende, dels at selskabet ikke havde mulighed for at forstå Kommissionens begrundelse, da sammenhængen i institutionens argumentation i beslutningen er »mangelfuld«. Kommissionen afviste nemlig, at der forelå en tilskyndelseseffekt, uden dog at kontrollere, om der forelå en sådan effekt på grundlag af de kriterier, som Kommissionen selv har fastsat. I henhold til retningslinjerne foreligger der tilskyndelseseffekt, såfremt ansøgningen om støtte indgives, inden projektet indledes, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag. Kommissionen har, idet den ikke har nævnt dette forhold, ikke alene gjort sig skyldig i en unøjagtig fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, men også i en manglende begrundelse.

21 Dels har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke har undersøgt den mulighed, som udtrykkeligt fremgår af Rettens praksis, for at ændre en støtte, som allerede er tildelt og godkendt, eftersom Kommissionen i beslutningen krævede, at der skal være tale om et andet investeringsprojekt, som ligger til grund for en ansøgning om ny støtte. Følgelig er beslutningen utilstrækkeligt begrundet.

22 Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgerens anbringende om annullation ikke tages til følge.

Rettens bemærkninger

23 Det følger af formuleringen og indholdet af den argumentation, sagsøgeren har fremført til støtte for de to klagepunkter, selskabet har rejst inden for rammerne af anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 253 EF, at disse klagepunkter ikke direkte vedrører en manglende eller utilstrækkelig begrundelse, som henhører under tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter som omhandlet i artikel 230 EF. De omhandlede klagepunkter drejer sig reelt om en kritik af beslutningens materielle rigtighed og dermed den materielle lovlighed af denne retsakt, hvilken retsakt er ulovlig, bl.a. henset til Kommissionens angivelige tilsidesættelse af artikel 87 EF og af retningslinjerne, som nærmere bestemt skyldes en fejlagtig bedømmelse af tilskyndelseseffekten og nødvendigheden af den omtvistede støtte, og Kommissionens magtfordrejning.

24 Det er i den forbindelse betegnende, at klagepunkterne vedrørende Kommissionens manglende hensyntagen til tidspunktet for indgivelsen af den oprindelige ansøgning om støtte og til den af Retten anerkendte mulighed for en ændring af allerede bevilget og godkendt støtte udtrykkeligt er gengivet i sagsøgerens argumentation med henblik på at påvise den fejlagtige bedømmelse af tilskyndelseseffekten og nødvendigheden af den omtvistede støtte samt en angivelig magtfordrejning.

25 Følgelig må det under alle omstændigheder fastslås, at begrundelsen for beslutningen opfylder kravene i artikel 253 EF som fortolket i retspraksis.

26 Ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Domstolens dom af 13.3.1985, forenede sager 296/82 og 318/82, Nederlandene og Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 809, præmis 19, af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 15 og 16, og af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86).

27 Det følger af betragtning 42 til beslutningen, at den foranstaltning, som de tyske myndigheder anmeldte den 22. december 2003, af Kommissionen blev anset for ulovlig driftsstøtte, som ikke kan godkendes, da den hverken har tilskyndelseseffekt eller er nødvendig.

28 Det skal fastslås, at Kommissionen udtrykkeligt i beslutningen begrunder sin konstatering af, at den omtvistede støtte hverken har tilskyndelseseffekt eller er nødvendig.

29 Det bemærkes bl.a., at Kommissionen, som udtrykkeligt har henvist til kendelsen i sagen Kronoply mod Kommissionen, nævnt i præmis 9 ovenfor, har anført, at den er af den opfattelse, at en medlemsstat kan anmelde en ny støtte eller ændre i et allerede godkendt projekt eller i forskellige trancher af statsstøtte til et bestemt projekt, og at

Kommissionen kan godkende disse anmeldelser, når der for den enkelte tranche kan påvises tilskyndelseseffekt og nødvendighed (betragtning 24 til beslutningen).

30 Kommissionen har endvidere i betragtning 28 til beslutningen gengivet ordlyden af punkt 4.2 i retningslinjerne, hvorefter Kommissionen går ud fra, at der er tale om en tilskyndelseseffekt, når støttemodtageren har ansøgt om støtten, inden projektet indledes. Det følger af en gennemlæsning af betragtning 24 og 26-35 til beslutningen, at Kommissionen ganske rigtigt har undersøgt betingelsen om støttens tilskyndelseseffekt, idet den har begrundet, hvorfor den foreliggende sags enkelte omstændigheder indebærer, at formodningen i retningslinjernes punkt 4.2 ikke finder anvendelse, og har fastslået, at der ikke foreligger tilskyndelseseffekt.

31 Kommissionen har ligeledes klart i betragtning 24 og 36-39 til beslutningen anført begrundelsen for sin konstatering af, at den omtvistede støtte ikke er nødvendig.

32 Det fremgår således, dels at sagsøgeren fuldt ud havde mulighed for at forstå Kommissionens begrundelse for, at den omtvistede støtte blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, hvilket dokumenteres af den omfangsrige argumentation i sagsøgerens skriftlige indlæg vedrørende det forhold, at Kommissionens bedømmelse af tilskyndelseseffekten og nødvendigheden af den omtvistede støtte angiveligt er fejlagtig, dels at Retten kan udøve sin prøvelsesret.

33 Heraf følger, at anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 253 EF skal forkastes.

Om anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af bestemmelserne i forordning nr. 659/1999

Parternes argumenter

34 Sagsøgeren er af den opfattelse, at artikel 9 i forordning nr. 659/1999 kan udgøre det juridiske grundlag for at ændre en allerede tildelt støtte, og navnlig for at forøge den, og at Kommissionen i det foreliggende tilfælde har tilsidesat bestemmelserne i denne forordning.

35 Sagsøgeren har gjort gældende, at hvis Rådet tildeler Kommissionen kompetencen til at ophæve en beslutning og pålægge tilbagesøgning af støtten i en situation, hvor de fremlagte oplysninger er urigtige, skal Kommissionen så meget desto mere bemyndiges til at ændre og forøge en tildelt støtte. En ændring og forøgelse af en støtte krænker nemlig den berørtes rettigheder i langt mindre omfang end en ophævelse heraf.

36 Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgerens anbringende om annullation forkastes.

Rettens bemærkninger

37 Selv om sagsøgeren har hævdet, at der er sket en tilsidesættelse af »bestemmelserne« i forordning nr. 659/1999, har selskabet kun nævnt denne forordnings artikel 9 i sin argumentation.

38 Artikel 9 i forordning nr. 659/1999, der har overskriften »Ophævelse af en beslutning«, er affattet således:

»Efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger kan Kommissionen ophæve en beslutning vedtaget efter artikel 4, stk. 2 eller 3, og artikel 7, stk. 2, 3 eller 4, hvis den var baseret på urigtige oplysninger, som blev indsendt under proceduren, og som var af afgørende betydning for beslutningen. Inden Kommissionen ophæver en beslutning og vedtager en ny beslutning, indleder den den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 4, stk. 4. Artikel 6, 7 og 10, artikel 11, stk. 1, og artikel 13, 14 og 15 finder tilsvarende anvendelse.«

39 Det følger af ordlyden af artikel 9 i forordning nr. 659/1999, at denne forordning udelukkende har til formål at tildele Kommissionen kompetence til at ophæve sine beslutninger, og at den kun finder anvendelse i tilfælde, hvor urigtige oplysninger er indsendt til Kommissionen, og hvor institutionen på dette grundlag har vedtaget en beslutning, hvori det fastslås, at der ikke foreligger støtte, eller at en støtte er forenelig med fællesmarkedet.

40 Som Kommissionen imidlertid med føje har understreget, har sagsøgeren udtrykkeligt i sin stævning erkendt, at »der ikke er tale om en sådan situation i den foreliggende sag, eftersom de oplysninger, der er indsendt, ikke var urigtige«. Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren i den foreliggende sag ikke har kritiseret Kommissionen for ikke at have ophævet beslutningen af 3. juli 2001.

41 Sagsøgerens »så meget desto mere«-argumentation består i realiteten i, at selskabet af artikel 9 i forordning nr. 659/1999 udleder en mulighed for Kommissionen til, med hjemmel i denne bestemmelse, at vedtage en beslutning om godkendelse af ændringen

af allerede tildelt og godkendt støtte, hvilket Retten ikke kan tiltræde, eftersom dette udgør en særligt udvidende fortolkning af denne bestemmelse, som åbenbart er contra legem.

42 Selv om artikel 9 i forordning nr. 659/1999 under alle omstændigheder kan anses for at udgøre en passende hjemmel for vedtagelsen af ovennævnte beslutning, betyder dette ikke, at al yderligere støtte, som er anmeldt til Kommissionen, som i det foreliggende tilfælde, nødvendigvis er forenelig med fællesmarkedet.

43 På denne baggrund skal anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af bestemmelserne i forordning nr. 659/1999 forkastes.

Om anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 3, litra a) og c), EF, af artikel 88 EF og af retningslinjerne

Parternes argumenter

— Om den manglende tilskyndelseseffekt

44 Sagsøgeren har for det første anført, at det i henhold til retningslinjernes punkt 4.2, stk. 3, med henblik på opfyldelsen af kriteriet om tilskyndelseseffekten er tilstrækkeligt, at ansøgningen om støtte er indgivet, inden projektet indledes. Dette eneste kriterium er opfyldt i den foreliggende sag, da ansøgningen om støtte blev indgivet til det

kompetente nationale organ den 28. januar 2000, dvs. inden arbejdet med henblik på gennemførelsen af projektet blev indledt. Selv om Kommissionen i beslutningen har nævnt det i retningslinjernes punkt 4.2 anførte kriterium, har den ikke undersøgt tilskyndelseseffekten i forhold til det tidspunkt, hvor sagsøgeren anmeldte projektet til de nationale myndigheder, men i forhold til det tidspunkt, hvor medlemsstaten anmeldte den omtvistede støtte, hvilket indebærer, at Kommissionen har tilsidesat denne bestemmelse.

45 Kommissionens argumentation i beslutningen hvad angår såvel hensynet til tidspunktet for anmeldelsen som den omstændighed, at da projektet var afsluttet inden dette tidspunkt, er det uden relevans for bedømmelsen af tilskyndelseseffekten, modsiges af Rettens dom af 14. maj 2002, Graphischer Maschinenbau mod Kommissionen (sag T-126/99, Sml. II, s. 2427), og ignorerer den økonomiske realitet.

46 Sagsøgeren har for det andet bemærket, at selskabet ansøgte om et støttebeløb på 77 mio. DEM, som udgør 35% af investeringsomkostningerne, og at det fik 69,3 mio. DEM fra ILB, som udgør 31,5% af investeringsbeløbet. Gyldigheden af sagsøgerens ansøgning blev opretholdt for så vidt angår de 7,7 mio. DEM, dvs. 3,5% af investeringsbeløbet, idet den administrative indsigelsesprocedure for ILB endnu ikke var afsluttet.

47 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen fejlagtigt i beslutningen fastslog, at den oprindelige ansøgning om støtte blev »opbrugt« som følge af vedtagelsen af beslutningen af 3. juli 2001, da denne kun tager stilling til en del af den ansøgte støtte. Desuden har sagsøgeren bemærket, at beslutningen blev vedtaget som svar på en »ansøgning om ændring« som udtrykkeligt nævnt i de tyske myndigheders anmeldelse af 22. december 2003.

48 Sagsøgeren har for det tredje hævdet, at Kommissionen har tilsidesat det forhold, at det ikke er nødvendigt, at der foreligger yderligere støtteberettigede omkostninger for at godkende støtte ud over den, som allerede er tildelt. Den omstændighed, at det i princippet er muligt at opnå støtte flere gange til et enkelt projekt, og følgelig til de samme støtteberettigede omkostninger, følger af det sidste punktum i femte betragtning til Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10, s. 30). Dette gør sig gældende i forbindelse med regionalstøtte under forudsætning af, at støtteloftet på 35%, som fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i de multisektorale rammebestemmelser, overholdes. En støtteintensitet på 35% er i det foreliggende tilfælde forenelig med fællesmarkedet, da den »konkurrence«-faktor, som finder anvendelse, ikke er på 0,75, men 1.

— Om den manglende nødvendighed

49 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen på området for regionalstøtte har præciseret og begrænset kriteriet om nødvendighed, således at det for at anerkende, at støtten er nødvendig, er tilstrækkeligt, at ansøgningen blev indgivet, inden projektet blev indledt. Således svarer undersøgelsen af kriteriet om nødvendighed til undersøgelsen af tilskyndelseseffekten.

50 Sagsøgeren har gjort gældende, at kriteriet om datoen for indgivelsen af ansøgningen om støtte tillige finder anvendelse i tilfælde af en ændring af den tildelte støtte, og har gjort opmærksom på, at Kommissionen selv har erkendt, at muligheden for en forøgelse af støtten som nævnt i Rettens praksis ikke kun gælder i tilfælde af et helt nyt projekt. Ud over de eksempler, Kommissionen har anført på, hvornår der kan gives tilladelse til ændring af en støtte eller yderligere støtte, skal tilføjes det tilfælde, hvor — som i den foreliggende sag — Kommissionen har foretaget en fejlagtig undersøgelse af

markedet, der søges opnået en ensartet godkendelsespraksis fra Kommissionen, og den oprindelige nationale administrative procedure endnu ikke er afsluttet.

51 Kommissionens fortolkning af begrebet nødvendighed i betragtning 39 til beslutningen er desuden fejlagtig, idet Kommissionen ikke har taget den omstændighed i betragtning, at sagsøgeren i overensstemmelse med bestemmelserne i den nationale lovgivning, der finder anvendelse, var forpligtet til at gennemføre projektet inden for en frist på 36 måneder, dvs. inden den 1. januar 2005, idet hele støtten i modsat fald ville fortabes. Det er selvmodsigende at kræve, at sagsøgeren gennemfører projektet inden for et bestemt tidsrum, samtidig med at det antages, at gennemførelsen inden for den fastsatte frist indebærer, at muligheden for at få godkendt en forøgelse af støtten fortabes. En sådan fremgangsmåde svarer til at benægte Rettens praksis, i henhold til hvilken der er mulighed for en ændring af en støtte eller for at få tildelt en yderligere støtte.

— Om kvalificeringen som driftsstøtte

52 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens kvalificering som driftsstøtte i beslutningen er fejlagtig, da Forbundsrepublikken Tysklands anmeldelse vedrører regionalstøtte, og alle de oplysninger, denne har fremlagt for Kommissionen, vedrører kravene i de multisektorale rammebestemmelser.

53 Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgerens anbringende forkastes.

Rettens bemærkninger

— Om formaliteten med hensyn til anbringendet

54 Retten skal henvise til artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement, hvorefter stævningen skal indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Denne angivelse skal være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at træffe afgørelse i sagen, i givet fald uden andre oplysninger til støtte herfor. Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i procesreglementet (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 68, og af 14.5.1998, sag T-352/94, Mo och Domsjö mod Kommissionen, Sml. II, s. 1989, præmis 333).

55 Overholdelsen af procesreglementets artikel 44, stk. 1, er en ufravigelig procesforudsætning, som Retten ex officio til enhver tid kan efterprøve i medfør af procesreglementets artikel 113 (Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 73 og 74, og af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og 484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 75).

56 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at sagsøgeren blot har hævdet, at der foreligger tilsidesættelse af artikel 88 EF, uden at formulere nogen argumenter til støtte herfor. Retten stillede under retsmødet spørgsmål til sagsøgeren på dette punkt, uden at selskabet bidrog med præciseringer.

57 På denne baggrund skal dette anbringende forkastes, for så vidt som det vedrører tilsidesættelsen af artikel 88 EF.

— Om anbringendets materielle rigtighed

58 Det er ubestridt, at Kommissionen var af den opfattelse, at ingen af undtagelserne i artikel 87, stk. 2 og 3, EF finder anvendelse på statsstøtten på 3 936 947 EUR, som Forbundsrepublikken Tyskland påtænkte at tildele sagsøgeren, og at støtten derfor skulle erklæres uforenelig med fællesmarkedet.

59 Det følger både af beslutningens opbygning og af indholdet af betragtningerne hertil, at Kommissionens konklusion bygger på to forskellige forudsætninger, dvs. den manglende tilskyndelse og den manglende nødvendighed af den omtvistede støtte. Som Kommissionen præciserede i betragtning 20 til beslutningen, var »to vigtige forudsætninger for støtten ikke […] opfyldt, nemlig tilskyndelseseffekt og nødvendighed«.

60 Selv om disse to forudsætninger for en støttes forenelighed med fællesmarkedet under visse omstændigheder overlapper hinanden, har de hver deres egen betydning, hvorfor de to forudsætninger for beslutningen vedrørende den manglende tilskyndelse og den manglende nødvendighed skal betragtes som selvstændige. Sagsøgeren har i øvrigt inden for rammerne af dette anbringende om annullation særligt anfægtet hver af disse to forudsætninger for beslutningen.

61 Parterne har, adspurgt herom under retsmødet, bekræftet denne fortolkning af indholdet af beslutningen og den nødvendige opfyldelse af de to forudsætninger om tilskyndelseseffekten og nødvendigheden af støtten, for at støtten kan anses for forenelig med fællesmarkedet, hvilket er tilført protokollatet for retsmødet.

62 Det skal først bemærkes, at såfremt visse dele af begrundelsen for en beslutning i sig selv i tilstrækkelig grad begrunder denne, er det under alle omstændigheder uden betydning for beslutningens konklusion, at andre dele af begrundelsen måtte være behæftet med fejl (jf. analogt Domstolens dom af 12.7.2001, forenede sager C-302/99 P og C-308/99 P, Kommissionen og Frankrig mod TF1, Sml. I, s. 5603, præmis 26-29, og Rettens dom af 14.12.2005, sag T-210/01, General Electric mod Kommissionen, Sml. II, s. 5575, præmis 42). I øvrigt bemærkes, at hvis konklusionen i en kommissionsbeslutning støttes på flere begrundelser, som hver især udgør et tilstrækkeligt grundlag for denne konklusion, skal beslutningen i princippet kun annulleres, hvis hver enkelt af disse begrundelser er ulovlig. I et sådant tilfælde kan en fejl eller en anden ulovlighed, der kun påvirker en enkelt af disse begrundelser, ikke bevirke, at den omtvistede beslutning må annulleres, hvis den i det konkrete tilfælde ikke har haft nogen afgørende betydning for den konklusion, institutionen er nået til (jf. analogt dommen i sagen Graphischer Maschinenbau mod Kommissionen, nævnt i præmis 45 ovenfor, præmis 49-51, og i sagen General Electric mod Kommissionen, præmis 43).

63 På denne baggrund skal sagsøgerens kritikpunkter inden for rammerne af anbringendet om tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 3, litra a og c), EF i forbindelse med den anden forudsætning for beslutningen, der omhandler den manglende nødvendighed af den omtvistede støtte, først behandles.

64 Denne bestemmelse fastsætter, at følgende kan betragtes som foreneligt med fællesmarkedet:

»a) støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse

[…]

c) støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse

[…]«

65 Som Kommissionen har anført i betragtning 36 til beslutningen, kan den kun erklære støtte for at være i overensstemmelse med artikel 87, stk. 3, EF, når den kan fastslå, at støtten bidrager til virkeliggørelsen af et af de nævnte mål, som den virksomhed, der modtager støtten, ikke kunne opnå ved egen kraft under normale markedsvilkår. Med andre ord kan det ikke tillades, at medlemsstaterne kan give ydelser, som medfører en forbedring af den begunstigede virksomheds økonomiske situation, uden at dette er nødvendigt for at nå de i artikel 87, stk. 3, EF nævnte mål (jf. i dennne retning Domstolens dom af 17.9.1980, sag 730/79, Philip Morris Holland mod Kommissionen, Sml. s. 2671, præmis 17).

66 Det kan nemlig ikke tillades, at en støtte indebærer foranstaltninger, navnlig dens størrelse, hvis restriktive virkninger går ud over, hvad der er nødvendigt for, at støtten kan opfylde de mål, som traktaten tillader (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.3.1977, sag 74/76, Iannelli & Volpi, Sml. s. 557, præmis 15).

67 Det fremgår af beslutningen, at Kommissionen er nået til konklusionen om den manglende nødvendighed af den omtvistede støtte i det væsentlige på grundlag af to objektive konstateringer.

68 Kommissionen har for det første anført, at støtten på 3 936 947 EUR, som Forbundsrepublikken Tyskland anmeldte den 22. december 2003, hverken vedrører et nyt investeringsprojekt fra sagsøgeren eller oprettelse af arbejdspladser, men udelukkende opførelsen af et anlæg til fremstilling af OSB-plader, som var genstand for anmeldelsen af 22. december 2000.

69 Kommissionen har således i sine skriftlige indlæg, uden at dette er anfægtet af sagsøgeren, gengivet en sætning fra punkt 3.2.2 i anmeldelsen af 22. december 2003, hvorefter »alle de støtteberettigede investeringer er begrænset til de oprindeligt ansøgte investeringer«. Det fremgår endvidere af de tal, som er angivet i punkt 3.3.1 i denne anmeldelse, at størrelsen af den omtvistede støtte svarer til 3,5% af den oprindelige investeringsomkostning, hvorved støtteintensiteten stiger fra 31,5% til 35% af denne omkostning.

70 Kommissionen har dernæst henset til den omstændighed, at investeringsprojektet vedrørende opførelsen af et anlæg til fremstilling af OSB-plader var blevet gennemført

fuldt ud af sagsøgeren ved hjælp af den godkendte støtte på 35,43 mio. EUR, som udgør en støtteintensitet på 31,5% af investeringsomkostningerne, og dette længe før den anden anmeldelse af 22. december 2003.

71 Det er således mellem parterne ubestridt, at sagsøgeren er fortsat med sine aktiviteter, også efter kun at have modtaget støtte af en intensitet på 31,5%, og at det planlagte arbejde med opførelsen af det nævnte anlæg, som blev påbegyndt i februar 2000, var endeligt afsluttet i slutningen af januar 2003, dvs. næsten et år inden den næste anmeldelse.

72 Af denne anden omstændighed har Kommissionen udledt, at Kronoplys økonomiske aktiviteter var rentable, eller at virksomheden i al fald ikke var afhængig af yderligere støtte. Enhver yderligere støtte i denne fase ville være en uventet gevinst for sagsøgeren (betragtning 39 til beslutningen).

73 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgeren ikke har gjort gældende, at den fuldstændige gennemførelse af det omhandlede investeringsprojekt faktisk indebar yderligere omkostninger, som selskabet måtte finansiere ved hjælp af egne midler eller ved et lån, og derved ville have bragt selskabet i gæld. Sagsøgeren har således ikke hævdet, at den yderligere støtte på 3 936 947 EUR, som blev anmeldt til Kommissionen den 22. december 2003, økonomisk set var nødvendig for den fuldstændige gennemførelse af det omhandlede investeringsprojekt.

74 Det fremgår således, at Kommissionen under disse omstændigheder med føje fastslog, at den omtvistede støtte hverken kræver modydelse fra støttemodtageren eller et bidrag til et fælles mål, og at der derfor er tale om driftsstøtte til dækning af løbende omkostninger, som Kronoply normalt selv skulle afholde, hvilken støtte ikke kan godkendes.

75 Det bemærkes i den forbindelse, at driftsstøtte, dvs. støtte, der skal frigøre en virksomhed for omkostninger, som den normalt skulle have båret inden for dens almindelige drift eller dens sædvanlige aktiviteter, i princippet fordrejer konkurrencevilkårene (jf. Domstolens dom af 19.9.2000, sag C-156/98, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 6857, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

76 Ingen af de argumenter, sagsøgeren har fremført, kan svække konklusionen i præmis 74 ovenfor.

77 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at det følger af Kommissionens beslutningspraksis, som er gengivet i retningslinjerne, at det i lighed med tilskyndelseseffekten er tilstrækkeligt for at anse støtten for nødvendig, at den nationale ansøgning om tildeling af støtten er indgivet, inden investeringsprojektet indledes.

78 Det skal imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke har angivet en henvisning til de kommissionsbeslutninger, der giver udtryk for den påståede praksis, og at undersøgelsen af beslutningen derimod afslører, at retningslinjernes punkt 4.2, stk. 3, kun vedrører betingelsen om støttens tilskyndelseseffekt.

79 Ifølge denne bestemmelse skal det desuden »[…] fastsættes i støtteordningerne, at anmodningen om støtte skal indgives, inden gennemførelsen af projekterne påbegyndes«.

80 Det bemærkes, at denne bestemmelse vedrører en kronologisk omstændighed og således henviser til en undersøgelse ratione temporis, som er fuldt ud passende i forbindelse med bedømmelsen af tilskyndelseseffekten. Denne bedømmelse skal nemlig foretages i forhold til den pågældende virksomheds beslutning om at investere, hvilken beslutning indleder denne dynamiske proces, som en driftsinvestering som den af sagsøgeren foretagne nødvendigvis er udtryk for.

81 Som anført i betragtning 30 til beslutningen, har anvendelsen af kriteriet i retningslinjernes punkt 4.2 til formål at fastslå, om der foreligger en tilskyndelseseffekt, uden uretmæssigt at forsinke investeringen med en omfattende undersøgelse af alle de økonomiske aspekter af støttemodtagerens investeringsbeslutning, hvilken undersøgelse kan vise sig at være meget vanskelig og/eller meget langvarig. Dette sidstnævnte problem forklarer, at alene konstateringen af, at støtteansøgningen ligger forud for indledningen af investeringsprojektets gennemførelse, ifølge Kommissionen gør det muligt at antage, at der foreligger tilskyndelseseffekt.

82 Derimod vedrører det spørgsmål, der er stillet inden for rammerne af den foreliggende tvist om betingelsen for nødvendigheden af støtten, en bedømmelse af de egentlige betingelser for gennemførelsen af det omhandlede investeringsprojekt og af, om der foreligger en modydelse fra sagsøgeren, som begrunder tildelingen af den yderligere støtte, der blev anmeldt den 22. december 2003.

83 Sagsøgerens argument betyder i realiteten, at den objektive og væsentlige betingelse om nødvendigheden af støtten skal bedømmes ud fra at rent formelt kriterium, hvilket ikke kan tiltrædes.

84 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionens fortolkning af begrebet nødvendighed af støtten ikke tager den omstændighed i betragtning, at sagsøgeren i overensstemmelse med bestemmelserne i den nationale lovgivning, der finder anvendelse, var forpligtet til at gennemføre projektet inden for en frist på 36 måneder, dvs. inden den 1. januar 2005, idet hele støtten i modsat fald ville fortabes, og at den indebærer en tilsidesættelse af Rettens praksis, hvorefter der er mulighed for at give tilladelse til en forøgelse af allerede tildelt støtte.

85 Det er ubestridt, at en medlemsstat efter dennes anmeldelse af et støtteprojekt og Kommissionens godkendelse heraf har mulighed for at anmelde et projekt, der har til formål at indføre en ny støtteforanstaltning til fordel for den støttemodtagende virksomhed, eller at ændre i den allerede bevilligede støtte til denne virksomhed (Rettens dom af 30.1.2002, sag T-212/00, Nuove Industrie Molisane mod Kommissionen, Sml. II, s. 347, præmis 47, og kendelsen i sagen Kronoply mod Kommissionen, nævnt i præmis 9 ovenfor, præmis 50). Denne nye anmeldelse er underlagt Kommissionens kontrol, som efter en efterprøvelse af de i artikel 87, stk. 2 og 3, EF fastsatte betingelser kan erklære støtten forenelig med fællesmarkedet (jf. i denne retning dommen i sagen Nuove Industrie Molisane mod Kommissionen, præmis 46).

86 I stedet for at fratage medlemsstaterne denne mulighed har Kommissionen udtrykkeligt henvist hertil i betragtning 24 til beslutningen. Kommissionen har klart erkendt, at der kan foreligge flere støtteforanstaltninger til et enkelt investeringsprojekt, dog under forudsætning af, at hver af disse kan anses for forenelige med fællesmarkedet, og at betingelsen om nødvendigheden af støtten således er opfyldt.

87 Desuden indebærer den omstændighed, som Kommissionen med føje har understreget i sine skriftlige indlæg, at national lovgivning fastsætter, at et projekt skal være gennemført inden for en bestemt frist, ikke automatisk, at muligheden, efter udløbet af denne frist, for at ansøge og få godkendt en forøgelse af allerede tildelt støtte til dette projekt, fortabes.

88 En medlemsstat kan således efter udløbet af den i den nationale lovgivning fastsatte frist anmelde en yderligere støtte til Kommissionen til et bestemt projekt, hvis gennemførelse på grund af uforudsigelige omstændigheder har medført yderligere omkostninger.

89 Det påhviler i en sådan situation Kommissionen at afgøre, om den yderligere støtte, som er anmeldt, kan anses for nødvendig, navnlig — for så vidt angår regionalstøtte, som henhører under de multisektorale rammebestemmelser — under hensyn til det loft for støtteintensitet, der finder anvendelse.

90 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen med føje blot fastslået, at det omhandlede investeringsprojekt var blevet gennemført fuldt ud af sagsøgeren, udelukkende ved hjælp af den oprindeligt godkendte støtte og inden anmeldelsen af den omtvistede støtte.

91 Det skal nemlig bemærkes, at sagsøgeren på intet tidspunkt har gjort gældende, at gennemførelsen af det omhandlede investeringsprojekt, og dermed af en af de i artikel 87, stk. 3, EF fastsatte målsætninger, indebar en yderligere omkostning, og at den påtænkte forhøjelse af den oprindelige støtte på 3 936 947 EUR, som blev anmeldt til Kommissionen den 22. december 2003, delvist eller fuldstændigt kompenserede for denne yderligere omkostning og i dette omfang bør anses for nødvendig.

92 Sagsøgeren har blot hævdet, at en yderligere støtte til fordel for et investeringsprojekt som i det foreliggende tilfælde skal godkendes, hvis:

— Kommissionen i sin beslutning om at erklære den oprindelige støtte forenelig med fællesmarkedet har foretaget en fejlagtig undersøgelse af markedet for de pågældende varer

— der søges opnået en ensartet godkendelsespraksis for støtte vedrørende dette marked

— den nationale administrative procedure vedrørende den oprindelige ansøgning om støtte endnu ikke er afsluttet.

93 Det skal bemærkes, dels at den hypotetiske påstand om Kommissionens fejlagtige bedømmelse af markedet for de pågældende varer er i strid med bekræftelsen af rigtigheden af de oplysninger, de tyske myndigheder har fremlagt, på grundlag af hvilke beslutningen af 3. juli 2001 blev vedtaget. Dels er sagsøgerens betragtninger, som er gengivet i den foregående præmis, helt uden relevans i forbindelse med betingelsen om nødvendigheden af støtten som fastlagt i præmis 65 og 66 ovenfor.

94 Det følger i realiteten af sagsakterne, at anmeldelsen af den omtvistede støtte blot havde til formål at opnå en støtteintensitet på 35%, som svarer til den oprindelige ansøgning om støtte, idet det er åbenbart, at sagsøgeren ikke accepterede, at »konkurrencefaktoren« blev fastsat til 0,75, mens Kommissionen havde godkendt en koefficient på 1 for

så vidt angår det anmeldte projekt om støtte til den konkurrerende virksomhed Glunz AG i beslutningen vedrørende støtte til fordel for denne virksomhed, som blev vedtaget et par uger efter beslutningen af 3. juli 2001.

95 Sagsøgeren har for det tredje kritiseret kvalificeringen af den omtvistede støtte som driftsstøtte, idet selskabet i det væsentlige har støttet sig på ordlyden af anmeldelsen af 22. december 2003.

96 Det skal imidlertid bemærkes, at alene den omstændighed, at en anmeldelse fra en medlemsstat »vedrører« en regional investeringsstøtte, ikke betyder, at den berørte foranstaltning ikke kan udgøre en driftsstøtte.

97 Det skal bemærkes, at gennemførelsen af kontrollen med statsstøtte i henhold til artikel 88 EF og den dertil knyttede retspraksis i det væsentlige påhviler Kommissionen, og at denne ved anvendelsen af artikel 87, stk. 3, EF har et vidt skøn, bl.a. hvad angår de økonomiske og sociale faktorer, der kommer i betragtning på fællesskabsplan (Domstolens dom af 21.3.1991, sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1433, præmis 34, og dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 67).

98 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen med føje fastslået, at betingelsen om nødvendigheden af støtten ikke var opfyldt, og at den omtvistede støtte skal kvalificeres som driftsstøtte, da den blev tildelt uden krav om en modydelse fra støttemodtageren, og da støtten havde til formål at forbedre driftens regnskaber.

99 Det følger af ovenstående overvejelser, at sagsøgeren ikke har bevist, at Kommissionen tog fejl, da den fastslog, at støtten ikke var nødvendig.

100 På denne baggrund, og selv i tilfælde af, at Kommissionen tog fejl, da den fastslog, at den omtvistede støtte ikke opfylder betingelsen om tilskyndelseseffekt under den foreliggende sags særlige omstændigheder, som er kendetegnet ved anmeldelsen af en yderligere støtte til et investeringsprojekt, som allerede er godkendt, og som udgør en uadskillelig økonomisk helhed, skal det i overensstemmelse med de i præmis 59-62 ovenfor anførte bemærkninger fastslås, at beslutningen til stadighed er begrundet, alene i form af konstateringen af den manglende nødvendighed af støtten.

101 Heraf følger, at anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 3, litra a) og c), EF samt af retningslinjerne skal forkastes.

Om anbringendet vedrørende åbenbare fejl begået af Kommissionen i forbindelse med fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

102 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionen i betragtning 22 til beslutningen fejlagtigt har anført, at den inden for rammerne af procedure N 813/2000 anerkendte relevansen af de oplysninger, som Forbundsrepublikken Tyskland havde fremlagt, og accepterede de konklusioner, Forbundsrepublikken Tyskland drog på dette grundlag vedrørende det omhandlede produktmarked. Det fremgår klart af

Kommissionens beslutning af 3. juli 2001, at Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland var uenige om, hvorvidt investeringen var udført på et vigende marked eller ej.

103 Dernæst har sagsøgeren gjort gældende, at det forhold, som også er nævnt i betragtning 22 til beslutningen, at Kommissionens beslutning af 3. juli 2001 blev accepteret af Forbundsrepublikken Tyskland og sagsøgeren, er ukorrekt. Den omstændighed, at der ikke blev anlagt sag til prøvelse af beslutningen, hvorved støtten blev erklæret forenelig med fællesmarkedet i sin helhed, kan ikke anses for en accept, da et sådant søgsmål ville være blevet afvist på grund af manglende søgsmålsinteresse. Desuden ville sagsøgeren i overensstemmelse med national lovgivning have været retligt forpligtet til at gennemføre det anmeldte projekt inden for en frist på 36 måneder efter Kommissionens godkendelse.

104 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at Kommissionen fejlagtigt i beslutningen har anført, at selskabet allerede havde fået afslag på en støtteintensitet på 35%. Ifølge sagsøgeren havde forskellen på støtteintensiteten på 31,5%, som blev godkendt i beslutningen af 3. juli 2001, og støtteintensiteten på 35%, som er resultatet af en korrekt anvendelse af de multisektorale rammebestemmelser, endnu ikke været genstand for en statsstøtteprocedure inden anmeldelsen den 22. december 2003, og det var først i beslutningen, at Kommissionen afviste en (kumuleret) støtteintensitet på 35%.

105 Sagsøgeren har for det fjerde bemærket, at Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen af, om støtten indebar tilskyndelseseffekt, og følgelig om ansøgningen om støtten var blevet indgivet inden påbegyndelsen af projektets gennemførelse, ikke en eneste gang i beslutningen har nævnt datoen for støtteansøgningen, dvs. den 28. januar 2000. Kommissionen har derfor lagt ufuldstændige faktiske omstændigheder til grund.

106 Sagsøgeren har konkluderet, at hvis Kommissionen korrekt havde fastlagt de faktiske omstændigheder, ville den have nået et andet resultat, og at de åbenbare fejl, Kommissionen har begået i forbindelse med fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder, i sig selv begrunder en annullation af beslutningen.

107 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens anbringende skal forkastes.

Rettens bemærkninger

108 Det fremgår af retspraksis, at det ikke er tilstrækkeligt for at annullere en anfægtet retsakt at fastslå, at denne retsakt er behæftet med en faktisk fejl, men fejlen skal også have haft virkninger for indholdet af selve retsakten, eller med andre ord kunne akten, såfremt fejlen ikke forelå, have været anderledes (jf. i denne retning Rettens dom af 2.5.1995, forenede sager T-163/94 og T-165/94, NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 1381, præmis 115, af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 167, og af 14.3.2007, sag T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, Sml. II, s. 669, præmis 66).

109 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at fastslå, at selv hvis Kommissionen havde begået de fire faktiske fejl, som sagsøgeren har gjort gældende, ville konklusionen vedrørende den manglende nødvendighed af støtten stadig være velbegrundet ud fra de i præmis 68-74 ovenfor nævnte forhold.

110 De fire faktisk fejl, som Kommissionen angiveligt har begået i beslutningen, vedrørende angivelsen af anerkendelsen af relevansen af de af Forbundsrepublikken Tyskland indgivne oplysninger, af accepten af beslutningen af 3. juli 2001, af afslaget på en støtteintensitet på 35% samt den manglende angivelse af den præcise dato for indgivelsen af den oprindelige ansøgning om støtte påvirker nemlig på ingen måde den ovennævnte konklusion og den deraf følgende uforenelighed af støtten med fællesmarkedet.

111 Under disse omstændigheder skal dette anbringende forkastes, da det under alle omstændigheder ikke er relevant.

Om anbringendet vedrørende Kommissionens åbenbart urigtige skøn og magtfordrejning

Parternes argumenter

112 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med kriteriet om tilskyndelseseffekten, da den har undladt at undersøge det i retningslinjernes punkt 4.2 nævnte kriterium og at tage den omstændighed i betragtning, at sagsøgeren i henhold til den af Kommissionen godkendte nationale lovgivning var forpligtet til at gennemføre projektet inden for et bestemt tidsrum. Kommissionen har i beslutningen desuden modsagt Rettens praksis, hvorefter det er muligt at tildele en anden støtte eller ændre en allerede bevilget støtte.

113 Kommissionen har endvidere undladt at benytte sin skønsbeføjelse, hvilken beføjelse er bekræftet af Retten i ovennævnte praksis og stadfæstet i artikel 9 i forordning nr. 659/1999.

114 Ved blot at begrunde hele beslutningen med, at projektet var blevet gennemført med en intensitet på 31,5%, før Tyskland indgav anmeldelsen til Kommissionen, har Kommissionen givet udtryk for sin hensigt om at opnå et bestemt resultat ved kun at begrunde beslutningen i materielle omstændigheder, uden hverken at kvalificere dem eller foretage en juridisk bedømmelse heraf. Det er åbenbart, at undladelsen af at undersøge kriteriet om tilskyndelseseffekten har til formål at nå til den konklusion, at der ikke foreligger en sådan effekt. Kommissionen har derfor gjort sig skyldig i magtfordrejning.

115 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens anbringende skal forkastes.

Rettens bemærkninger

116 Hvad angår anbringendet om, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn, følger det af gennemgangen af stævningen, at sagsøgeren i denne forbindelse har anført en argumentation, som allerede er gjort gældende til støtte for anbringenderne vedrørende tilsidesættelsen af artikel 9 i forordning nr. 659/1999 samt tilsidesættelsen af artikel 87 EF og retningslinjerne.

117 Som det er anført ovenfor, kan disse to sidstnævnte anbringender ikke begrunde en annullation af beslutningen.

118 Hvad angår anbringendet vedrørende magtfordrejning er sagsøgerens argumentation baseret på antagelsen af, at »det er åbenbart, at undladelsen af at undersøge kriteriet om tilskyndelseseffekten har til formål at gøre det muligt at konkludere, at der ikke foreligger en sådan effekt«, og at dette er udtryk for, at »Kommissionen derfor [har] gjort sig skyldig i magtfordrejning«.

119 Det følger af beslutningens ordlyd, at det omhandlede anbringende er baseret på en fejlagtig forudsætning, idet Kommissionen rent faktisk har undersøgt betingelsen om støttens tilskyndelseseffekt, da den har forklaret, hvorfor den foreliggende sags særlige omstændigheder gør det muligt at se bort fra formodningen i retningslinjernes punkt 4.2, og har konkluderet, at der ikke foreligger tilskyndelseseffekt.

120 Under disse omstændigheder må det fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for, at Kommissionen i den foreliggende sag har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

121 Det følger af alle de ovenstående overvejelser, at dette anbringende ikke kan tiltrædes, og at Kommissionen derfor bør frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

122 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling):

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kronoply GmbH & Co. KG betaler sagens omkostninger.

Vilaras Prek Ciucă

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. januar 2009.

Underskrifter

Indhold

Sagens faktiske omstændigheder . . . . . II - 5

Retsforhandlinger og parternes påstande . . . . . II - 9

Retlige bemærkninger . . . . . II - 10

Om det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelsen af artikel 253 EF . . . . . II - 11

Parternes argumenter . . . . . II - 11

Rettens bemærkninger . . . . . II - 12

Om anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af bestemmelserne i forordning nr. 659/1999 II - 15

Parternes argumenter . . . . . II - 15

Rettens bemærkninger . . . . . II - 15

Om anbringendet vedrørende tilsidesættelsen af artikel 87, stk. 3, litra a) og c), EF, af artikel 88 EF og af retningslinjerne . . . . . II - 17

Parternes argumenter . . . . . II - 17

— Om den manglende tilskyndelseseffekt . . . . . II - 17

— Om den manglende nødvendighed . . . . . II - 19

— Om kvalificeringen som driftsstøtte . . . . . II - 20

Rettens bemærkninger . . . . . II - 21

— Om formaliteten med hensyn til anbringendet . . . . . II - 21

— Om anbringendets materielle rigtighed . . . . . II - 22

Om anbringendet vedrørende åbenbare fejl begået af Kommissionen i forbindelse med fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder . . . . . II - 33

Parternes argumenter . . . . . II - 33

Rettens bemærkninger . . . . . II - 35

Om anbringendet vedrørende Kommissionens åbenbart urigtige skøn og magtfordrejning II - 36

Parternes argumenter . . . . . II - 36

Rettens bemærkninger . . . . . II - 37

Sagens omkostninger . . . . . II - 39